

Απόσπασμα από το νέο βιβλίο του «Αχ! Μουρλο-σκοτωμένο» που κυκλοφορεί από τις εκδόσεις Τόπος

Ο Δημήτρης Παπαχρήστος μέσα από τις σελίδες του νέου του βιβλίου «Αχ! Μουρλο-σκοτωμένο», που κυκλοφορεί από την εβδομάδα από τις εκδόσεις Τόπος, αναδεικνύει την αληθινή ιστορία της χώρας μας. Ο Βελουκιώτης με τον Κούνδουρο, τον Διαμαντό, τη Μελίνα, τον Σάντα, τον Γλέζο, τον Πάμπλο, τον Καστοριάδη, τον Σαρτρ, τον Ανταίο, τον Βούλγαρη, τον Φούντα, τον Κοροβέση, τον Κοντοδόμο παίζουν «το θέατρο της ζωής». Το έργο ενορχηστρώνουν ο Μάνος Χατζιδάκις με τον Μίκη Θεοδωράκη, με συνοδεία τη δωρική φωνή του Μάνου Κατράκη. Και αυτό είναι ένα πολύ χαρακτηριστικό απόσπασμα μιας σπουδαίας ιστορίας. Αλλωστε ο -συγγραφέας, αρθρογράφος και παραγωγός ραδιοφωνικών εκπομπών- Παπαχρήστος έχει περάσει στην κυτταρική μας μνήμη με τη φωνή του. Τη φωνή του εκφωνητή στον ραδιοσταθμό των φοιτητών στην εξέγερση του Πολυτεχνείου το 1973.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΠΑΠΑΧΡΗΣΤΟΣ

«Να τελειώνουμε με το “αποφασίζω και διατάσσω”»

(...) Πέρασαμε από το Μουσειό. Εκείνη την ώρα δεν υπήρχε άνθρωπος. Απέξω απ’ το Πολυτεχνείο είδαμε στην αυλή ελάχιστους φοιτητές και μέχρι να αποσώσουμε τα λόγια μας φτάσαμε στην Πανεπιστημίου. Δεν είχε μεγάλη κίνηση, ήταν συγκεντρωμένος κόσμος έξω από το Αρσάκειο και την είχε κλείσει. Πλησιάσαμε μέχρι τη μεγάλη μαρμαρίνη σκάλα, αρκετοί στριμώχνονταν να ανέβουν και οι αστυνομικοί τούς απωθούσαν. Εγινε μια μικρή φασαρία, φωνάζαμε να μας αφήσουν να μπούμε και βρήκαμε πάνω στον συνασπισμό την ευκαιρία να πηδήξουμε δυο δυο τα σκαλοπάτια κι αυτοί σαν σκυλιά, οι με τα πολιτικά, να μας κυνηγάνε.

Ο Δημήτρης Παπαχρήστος (στο μέσον της πρώτης σειράς) με συμφοιτητές του-αγωνιστές του αντιδικτατορικού κινήματος, τον Φεβρουάριο του 1973

προβάλλαν δυο κεφάλια. Αυτή τη φορά, το ένα του Σμαίλη. Εστρεψαν τα μάτια τους πάνω μου κι άρχισαν να με ρωτάνε. Απαντούσαν τα μαλλιά μου, τα γένια μου κι ένα τζάκετ που δεν φανέρωνε αγριάδα αλλά τη μαχητικότητα και την πίστη μας να γκρεμίσουμε τη χούντα. Δεν είπα πως εσείς ήρθατε να μας υπερασπιστείτε για να πάρετε από τον αγώνα μας, αλλά δεν ήμουν και ενθουσιασμένος να αρχίσω τις ευχαριστίες. Ο Κανελλόπουλος ρώτησε απορώντας για το πού μπορεί να φτάσει ο αγώνας μας. Δεν είπα μέχρι την απελευθέρωση για να επέλθει μέσα μας η εντυχία. Να τελειώνουμε με το «αποφασίζω και διατάσσω». Να γκρεμίσουμε τη χούντα. Δεν είπα που εσείς εκθρέψατε ούτε να απαλλαγούμε από όλους εσάς. Με κοιτάζανε λίγο περιεργά και πήρα το θάρρος να ρωτήσω: «Κύριε Κανελλόπουλε, ήσασταν πρωθυπουργός όταν έγινε το πραξικόπημα. Γνωρίζατε ότι θα γινότανε, είτε από το παλάτι είτε από τον Παπαδόπουλο, και καθίσατε να σας πιάσουν στον ύπνο; Πιστεύατε ότι υπήρχε κίνδυνος οι κομμουνιστές να πάρουν την εξουσία με τα όπλα.»

Με κοίταξε έκπληκτος, δεν περίμενε από έναν νεαρό τέτοια ερώτηση. «Ναι, παιδί μου, έτσι με ενημερώνανε». Το είπε σαν να ήταν κάτι το φυσιολογικό, το συνηθισμένο. «Τότε δεν κάνατε για πρωθυπουργός». Στράφηκαν τα μάτια τους πάνω μου, χωρίς το βλέμμα τους να με επιπλήττει για θρασύτητα. Σηκώθηκα ζορισμένος, από πολλή ώρα ήθελα να κατουρήσω. Κρατιόμουν και η δίκη τράβαγε. Δεν είχαν φωνάξει τους μάρτυρες ακόμα. Πήγα μέχρι την πόρτα, την άνοιξα, έριξα κλέφτικα τη ματιά στον διάδρομο. Αστυνομικοί παντού στην αίθουσα, απέξω λίγος κόσμος, πολλοί αστυνομικοί με πολιτικά και από την Πανεπιστημίου ακούγονταν συνθήματα. Τραβήχτηκα σε μια γωνιά και δεν κρατιόμουν. Σήκωσα λίγο τη φωνή μου και είπα: «Αν βγω έξω θα με πιάσουνε, θα κατουρήσω εδώ». «Οχι, όχι... Θα σε πάμε εμείς στις τουαλέτες», πετιέται ο Παπασπύρου. Σηκώθηκα, βγήκαμε όλοι στον διάδρομο. Δεκαπέντε μέτρα περπατήσαμε κι ήταν τα μάτια των αστυνομικών πάνω μας. Αυτοί με τα πολιτικά παραμόνευαν. Φτάσαμε στις τουαλέτες. Στά-

θηκαν στην πόρτα, μπήκαν και μέσα, έτρεξα στην πρώτη τουαλέτα με την πόρτα ανοικτή. Έκανα το καλύτερο κατούρημα της ζωής μου. (...) Όταν ακούστηκε το όνομά μου, μπήκα στην αίθουσα και πήγα να καθίσω με τους κατηγορούμενους. Ο πρόεδρος με κάλεσε από την έδρα, «όχι εκεί, ορκιστείτε εδώ, στο Ευαγγέλιο...» Ακούμπησα το χέρι μου με κρύα καρδιά. Μίλησα σαν κατηγορούμενος που τους ξέφυγα και σαν μάρτυρας υπεράσπισης χωρίς δόση απολογίας, κοιτάζοντας τους συντρόφους μου, που αισθάνονταν πως δεν δικάζονταν οι ίδιοι, αλλά καταδικάζονταν η χούντα... (...) Το δικαστήριο όφειλε να μοιράσει τις ποινές στο όνομα «της τάξης και της ασφάλειας» που υπαγόρευε η χούντα. Εντεκα μήνες στον καθένα με αναστολή, για να συμπληρώσει την ποινή το καθεστώς μέσα σε δυο μέρες με το προεδρικό διάταγμα του Νόμου 1347. Αποφάσιζε τη διακοπή της αναβολής λόγω σπουδών κι αναγκαστική στράτευση. Σε δυο μέρες ήρθαν οι κλήσεις να παρουσιαστούμε σε διάφορες μονάδες πάνω από εκατό φοιτητές από όλες τις σχολές, στις 17 Φεβρουαρίου του 1973.